

Sygn. akt I C 640/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. Maja Tartas

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2017 w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa **J. (...) Stowarzyszenia (...) w G.**

przeciwko **(...) S. A. w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S. A. w G. na rzecz powoda J. (...) Stowarzyszenia (...) w G. kwotę 42.930 zł (czterdzieści dwa tysiące dziewięćset trzydzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 5.400 zł od dnia 08.12.2015 r. do dnia 2. 03. 2016 r.,
- 10.800 zł od dnia 08.02.2016 r. do dnia zapłaty,
- 2.700 zł od dnia 03.03.2016 r. do dnia zapłaty,
- 7.920 zł od dnia 17.04.2016 r. do dnia zapłaty,
- 3.780 zł od dnia 16.05.2016 r. do dnia zapłaty,
- 17.730 zł od dnia 15.09.2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.717 zł (trzy tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 2.147 zł (dwa tysiące sto czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów sądowych, od ponoszenia których powód był zwolniony.

Sygn. akt I C 640/17

UZASADNIENIE

Powód **J. (...) Stowarzyszenie (...) w G.** wystąpił przeciwko (...) S. A. w G. o zapłatę kwoty 42.930 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 5.400 zł od dnia 10. 11. 2015 r. do dnia 2. 03. 2016 r.,

- 10.800 zł od dnia 8. 02. 2016 r. do dnia zapłaty,
- 2.700 zł od dnia 3. 03. 2016 r. do dnia zapłaty,
- 7.920 zł od dnia 17. 04. 2016 r. do dnia zapłaty,
- 3.780 zł od dnia 16. 05. 2016 r. do dnia zapłaty,
- 17.730 zł od dnia 15. 09. 2016 r. do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając żądanie powód podniósł, iż łączyła go z pozwaną umowa najmu naturalnego boiska, zawarta na czas określony od dnia 26 lipca 2015 r. a 30 czerwca 2016 r. Umowa mogła być rozwiązana przed upływem okresu, na jaki została zawarta, jedynie w przypadku naruszenia postanowień zawartych w umowie. Pismem z dnia 16. 11. 2016 r. pozwana wypowiedziała przedmiotową umowę powołując się na ww. okoliczność, tj. naruszenie postanowień umowy przez powoda, tj. fakt, iż boisko w dniach 2, 7, 10, 12 i 13 listopada 2015 r. było zalane i nie nadawało się do przeprowadzenia treningu, a brak oświetlenia uniemożliwiał prowadzenie treningu w okresie zimowym. Powód wskazał jednak, że o fakcie braku oświetlenia, jak również o fakcie, że boisko jest niezadaszone, pozwana wiedziała zawierając umowę najmu, ponadto za opady deszczu powód nie ponosi odpowiedzialności. Tym samym wypowiedzenie najmu przez pozwaną było bezskuteczne. Dochodzona pozwem kwota stanowi umówioną część czynszu, której pozwana nie zapłaciła.

Dnia 24 lutego 2017 r., w sprawie I Nc 1890/16, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od powyższego strona pozwana wniosła sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. Uzasadniając stanowisko w sprawie, strona pozwana stwierdziła, iż przedmiot umowy najmu nie nadawał się do użytku określonego w umowie – boisko było albo zalane wodą, nieskoszone, albo nie było wyrysowanych linii niezbędnych do prowadzenia treningu. W związku z faktem, iż powód nienależycie wywiązywał się ze swoich obowiązków umownych, wypowiedzenie umowy przez pozwaną było uzasadnione.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W dniu 26 lipca 2015 r. J. (...) Stowarzyszenie (...) w G. zawarł z (...) S. A. w G. umowę najmu naturalnego boiska piłkarskiego przy ul. (...) w G.. Umowa zawarta została na czas określony od dnia 26 lipca 2015 r. do 30 czerwca 2016 r., przy czym boisko miało być wynajmowane od poniedziałku do piątku w godzinach od 15:30 do 17:00 z zastrzeżeniem, iż godziny treningów mogą ulec zmianie, a wszelkie zmiany wymagają formy pisemnej i uzależnione są od dostępności boiska. Z tytułu korzystania z obiektów cena wynajmu wynosiła 180 zł brutto za 60 min, co w przeliczeniu na jednostki treningowe dawało kwotę 1.350 zł tygodniowo, płatne miesięcznie, do 10 dnia każdego miesiąca. Strony określiły, iż umowa może być rozwiązana w trybie natychmiastowym przez każdą ze stron przed upływem okresu, na jaki została zawarta, w przypadku naruszenia postanowień zawartych w umowie (art. 9 pkt 1 umowy). Osobą odpowiedzialną za właściwe użytkowanie przedmiotu najmu ze strony pozwanej wyznaczono R. J..

/ **bezsporne** , nadto: umowa – k. 19-20/

W dniu 17 sierpnia 2015 r. prezes powoda, M. J., zwrócił się do pozwanej o przesłanie dokumentu zwalniającego zawodnika J. J. (1). W dniu 18 sierpnia 2015 r., J. M., Manager D. Sportowego pozwanej, przesłał żądany dokument, wspominając przy okazji, iż doszły go „niepokojące sygnały” dot. złego przygotowania boiska (niekoszona trawa, brak wyrysowanych linii, stojąca woda przez nadmierne podlewanie) i prosząc o interwencję oraz o właściwe przygotowanie boiska na treningi grup młodzieżowych (...). W odpowiedzi M. J. napisał, iż „byłoby super gdybyśmy widzieli plan treningów na tydzień przed, żeby poprawić jakość koszenia i podlewania”. Wskazał, iż prosił o ww. plan, ale nie ma

informacji, o której godzinie będą treningi. Co do zalania boiska wskazał, iż były problemy z wyciekami, ale zostały naprawione.

/ **dowód** : wydruk korespondencji email – k. 87-89/

Pismem z dnia 16 listopada 2015 r. pozwana poinformowała powoda, iż rozwiązuje z nim w trybie natychmiastowym umowę najmu, zgodnie z art. 9 pkt 1 umowy. Wskazała, iż powodem takiej decyzji jest nieodpowiednie przygotowanie boiska, uniemożliwiające prawidłowe przeprowadzenie jednostek treningowych – boisko w dniach 2, 7, 10, 12 i 13 listopada 2015 r. było zalane, przez co jednostki treningowe musiały zostać skrócone i przeprowadzane były na bardzo ograniczonej powierzchni boiska, a dodatkowo, z uwagi na brak oświetlenia boiska, nie jest możliwe przeprowadzenie treningów w godzinach 15:30-17:00 w okresie zimowym.

/ **dowód**: pismo z 16. 11. 2015 r. – k. 21/

W odpowiedzi na powyższe, powód – pismem z dnia 23. 11. 2015 r., nadanym 27. 11. 2015 r. – poinformował, iż jego zdaniem nie występują żadne przesłanki do jednostronnego rozwiązania umowy, ponieważ pozwana nigdy nie informowała go o złym stanie boisk, ani jakichkolwiek problemach z nimi związanych, jakość boisk była pozwanej znana przed podpisaniem umowy, a brak oświetlenia nie może wpływać na ciągłość umowy, gdyż Lechia może korzystać z boiska również przed godziną 15:00, gdy jest widno.

/ **dowód**: pismo z 22. 11. 2015 r. – k. 22, dowód nadania – k. 23/

W dniu 1 lutego 2016 r. prezes powoda przesłał pozwanej faktury i wezwanie do zapłaty, wskazując równocześnie na bezzasadność wypowiedzenia umowy.

/ **dowód**: wydruk wiadomości email – k. 24/

Powód wystawił m. in. następujące faktury obejmujące należności z tytułu najmu boiska:

- (...) za okres od 1. do 30. 11. 2015 r., płatną do 7. 12. 2015 r. na kwotę 5.400 zł;
- (...) za okres od 1. do 30. 12. 2015 r., płatną do 7. 02. 2016 r. na kwotę 5.400 zł;
- (...) za okres od 1. do 30. 01. 2016 r., płatną do 7. 02. 2016 r. na kwotę 5.400 zł;
- (...) za okres od 1. do 29. 02. 2016 r., płatną do 16. 04. 2016 r. na kwotę 3.780 zł;
- (...) za okres od 1. do 31. 03. 2016 r., płatną do 16. 04. 2016 r. na kwotę 4.140 zł;
- (...) za okres od 1. do 30. 04. 2016 r., płatną do 15. 05. 2016 r. na kwotę 3.780 zł;
- (...) obejmującą rozliczenie końcowe (luty 10,5 godziny, marzec 11,5 godziny, kwiecień 10,5 godziny, maj 33 godziny, czerwiec 33 godziny), płatną do 14. 09. 2016 r. na kwotę 17.730 zł.

/ **dowód**: faktury VAT – k. 25-31/

W dniu 3 marca 2016 r. pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem należności z faktury (...).

/ **dowód**: potwierdzenie przelewu – k. 32/

Pismem z dnia 9 września 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 25.200 zł wraz ustawowymi odsetkami od kwot wynikających z wskazanych w piśmie faktur – w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, jednak nie później niż do dnia 23 września 2016 r. Wezwanie do zapłaty powód ponowił w piśmie z dnia 16 września 2016 r., domagając się zapłaty kwoty 42.930 zł – w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, jednak nie później niż do dnia 23 września 2016 r.

/ **dowód:** wezwania do zapłaty z potwierdzeniami nadania – k.33-36/

Pozwana korzystała z udostępnianego przez powoda boiska głównego o nawierzchni trawiastej oraz dwóch boisk bocznych, z których jedno miało nawierzchnię sztuczną. Jeszcze przed zawarciem umowy najmu, powód udostępniał przedmiotowe obiekty pozwanej nieodpłatnie przez okres około 2 lat, z uwagi na fakt, iż jeden z trenerów pracujących dla (...) (J.), pracował równocześnie jako trener w klubie (...). Przed zawarciem umowy najmu przedstawiciele pozwanej dokonali oględzin obiektu będącego przedmiotem umowy i zdawali sobie sprawę, że nie posiada on sztucznego oświetlenia. Pozwana często nie przestrzegała ustalonego w umowie harmonogramu, treningi odbywały się niejednokrotnie w godzinach porannych, różna była też długość ich trwania – co do zasady nie przekraczały 1,5 godziny, czasem były krótsze. Był problem z liniami na boisku, ponieważ były słabo widoczne, co utrudniało to trening. Zdarzało się też, że murawa była zbyt wysoka co przeszkadzało w treningach technicznych. Nieodpowiednia wysokość murawy wynikała z nieinformowania przez pozwaną o planowanych terminach treningów, co utrudniało powodowi przygotowanie boiska na czas. Po wypowiedzeniu umowy najmu przez (...), powód nie szukał kolejnych najemców uważając, że umowa ta nadal obowiązuje, utrzymywał boisko w stanie umożliwiającym korzystanie z niego. Po wypowiedzeniu umowy z J., (...) zawarła umowę najmu boiska o sztucznej nawierzchni z (...).

/ **dowód** : zeznania świadków J. P., J. M., R. G. i P. K. oraz przesłuchanie przedstawiciela powoda – k. 126 (protokół elektroniczny)/

Sąd zważył, co następuje.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych do akt sprawy, których prawdziwości i autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, a także na podstawie zeznań świadków oraz przesłuchania stron, które – wobec niestawiennictwa przedstawicieli pozwanej, ograniczone zostało do przesłuchania strony powodowej.

Wszystkie osobowe źródła dowodowe Sąd co do zasady uznał za wiarygodne ponieważ jakkolwiek treść zeznań poszczególnych świadków i przedstawiciela powoda różniła się w pewnych szczegółach, to jednak w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia stanowiła spójną całość, korespondującą także z dowodami w postaci dokumentów.

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Zgodnie z art. 659 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Stosownie do treści art. 669 § 1 k.c. najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym.

Powód dochodził w nin. postępowaniu kwoty 42.930 zł wraz z należnymi odsetkami, z tytułu czynszu za najem boiska. Na potwierdzenie zasadności żądania powód złożył do akt dokumenty w postaci umowy zawartej z pozwaną, a także faktur, którymi wykazał wysokość kwot, jakie pozwana spółka zobowiązana była mu zapłacić, jak również terminy płatności poszczególnych należności (z zastrzeżeniem, o którym w dalszej części uzasadnienia).

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy, wysokości dochodzonych kwot, ani faktu, że należności tych nie uiściła. Zanegowała natomiast powództwo co do zasady, wskazując na fakt, iż dokonała skutecznego wypowiedzenia umowy najmu.

Zgodnie z treścią art. 673 § 3 k.c., jeśli czas trwania najmu został przez strony oznaczony, zarówno wynajmujący, jak i najemca mogą wypowiedzieć najem w wypadkach określonych w umowie. Na gruncie powyższego przepisu problemem dyskusyjnym okazała się interpretacja zwrotu "wypadki określone w umowie", który wskazuje kryterium oceny, czy jest dopuszczalne wypowiedzenie najmu z przyczyn wymienionych w umowie. Bezsporne jest jedynie, że do zakresu "wypadków", jakie przepis ten ma na względzie, z pewnością należą konkretne, dokładnie oznaczone zdarzenia, wydarzenia, fakty. Przyczyny wypowiedzenia nie mogą być wszakże ustalone w sposób całkowicie dowolny. Treść umownej klauzuli wypowiedzenia najmu, jak każdej czynności prawnej (jej części), nie może być sprzeczna z ustawą i z zasadami współżycia społecznego, pod sankcją nieważności czynności (art. 58 k.c.). W praktyce występują

przypadki, w których przyczyny wypowiedzenia nie są opisane w sposób precyzyjny. Niemniej jednak, jeżeli opis pozwala zidentyfikować rodzaj zdarzenia, może to wystarczyć do uznania, że spełnia wymagania ustawowe dotyczące oznaczenia podstawy wypowiedzenia (zob. wyr. SA w Łodzi z 20.2.2013 r., I ACA 1183/12). Sąd Najwyższy w uchwale z 21. 11. 2006 r. (III CZP 92/06, OSNC 2007, Nr 7–8, poz. 102), stwierdził na przykład, że "postanowienie umowy najmu zawartej na czas określony przewidujące możliwość wypowiedzenia tej umowy "z ważnych przyczyn" mieści się w hipotezie art. 673 § 3 k.c." [podobnie SN (7) w uzasadnieniu uchwały z 21. 12. 2007 r., III CZP 74/07, OSNC 2008, Nr 9, poz. 95; również w wyroku SA w Gdańsku z 20. 09. 2013 r., I ACA 402/13, oraz wyroku SA w Białymstoku z 16. 01. 2015 r., I ACA 669/14, zaznaczono, że określenie przyczyn wypowiedzenia nie musi być enumeratywne, wystarczy ogólne ich określenie].

Taka sytuacja ma też miejsce w niniejszej sprawie, gdzie strony zawarły zapis, iż rozwiązanie umowy może nastąpić „w przypadku naruszenia postanowień zawartych w umowie” (art. 9 pkt 1 umowy). Wypowiadając umowę pozwana wskazała jako podstawę wypowiedzenia fakt, iż w listopadzie 2015 r. pięciokrotnie doszło do zalania boiska, a także brak jego oświetlenia.

W ocenie Sądu, powołane w piśmie pozwanej okoliczności nie stanowią jednak naruszenia umowy, pozwalających na jej wypowiedzenie. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 65 § 2 k.c., wykładnia treści umowy powinna być dokonana przede wszystkim w oparciu o kryterium subiektywne, jakim jest zgodny zamiar stron i cel umowy, objęty świadomością i wolą stron w chwili składania oświadczeń woli. W wypadku oświadczeń woli złożonych pisemnie, sens tych oświadczeń ustala się przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst dokumentu, w którym je zawarto.

W ocenie Sądu, literalna treść umowy jest z jednej strony jasna i nie nasuwa wątpliwości interpretacyjnych, jednak z drugiej strony, postanowienia umowne są bardzo ogólne i lakoniczne, strony nie skonkretyzowały wzajemnych obowiązków, zwłaszcza obowiązków wynajmującego, w takim stopniu, by można było jednoznacznie ocenić, jaki konkretnie standard boiska powód zobowiązał się zapewnić.

Skoro przedmiotem najmu było boisko naturalne, niezadaszone, pozwana – będąc podmiotem profesjonalnie zajmującym się wyczynowym uprawianiem piłki nożnej – musiała zdawać sobie sprawę z faktu, iż warunki pogodowe, zwłaszcza w okresie jesienno-zimowym, mogą utrudnić, a nawet uniemożliwić korzystanie z boiska. Pozwana doskonale знаła stan wynajmowanego obiektu, bowiem przed zawarciem umowy z powodem dokonała jego oględzin, a ponadto, w okresie wcześniejszym, przez dłuższy czas korzystała z obiektów powoda nieodpłatnie. Dlatego braku oświetlenia boiska w żaden sposób nie można uznać za naruszenie warunków umowy, bowiem – po pierwsze, pozwana zdawała sobie sprawę, że wynajmowany obiekt oświetlenia nie ma, a powód do jego zapewnienia się nie zobowiązał. Po drugie, pomimo zapisów umownych, które określały, iż Lechia będzie korzystała z boiska w godzinach od 15:30 do 17:00, a te godziny treningów mogły ulec zmianie jedynie w formie pisemnej, to jednak – pomimo braku takich pisemnych ustaleń – powód umożliwił korzystanie pozwanej z boiska w zasadzie przez cały dzień, treningi niejednokrotnie odbywały się w godzinach porannych, nie było więc przeszkód, by również w okresie zimowym pozwana korzystała z boiska przed godziną 15:00, a więc przed zapadnięciem zmroku.

Odnosnie natomiast faktu zalewnia boiska – ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jakie były przyczyny owego zalewania. Z korespondencji emailowej pomiędzy stronami wynika, iż faktycznie doszło do awarii systemu nawadniania boiska, jednak zdarzenie to miało miejsce przed 18 sierpnia 2015 r. Tymczasem wypowiadając umowę pozwana powołała się na zalanie boiska, które miało miejsce w ciągu pięciu dni listopada 2015 r. Równocześnie – wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. – pozwana nie wykazała, by zalania te wynikały z zaniedbań powoda. Biorąc pod uwagę, iż obfite opady deszczu w okresie jesiennym nie są niczym nadzwyczajnym w polskiej strefie klimatycznej, można przyjąć, że zalania owe były skutkiem działania siły wyższej, za co powód z oczywistych względów nie może odpowiadać.

Ponadto, zdaniem Sądu zapis art. 9 pkt 1 umowy nie oznacza, że jakiegokolwiek naruszenie postanowień umownych uzasadnia wypowiedzenie umowy. Bez wątplenia musi być to naruszenie istotne. Dlatego nawet gdyby przyjąć, że powód naruszył w tym względzie postanowienia umowne, to jednak nie sposób uznać, że zalanie boiska za ledwie przez

5 dni w okresie listopada 2015 r. było naruszeniem istotnym. Należy podkreślić, że powód, poza boiskiem głównym, nie tylko udostępniał pozwanej dwa boiska boczne, to jeszcze wskazał (a pozwana tej okoliczności nie kwestionowała), że za dni, kiedy boisko nie nadawało się do treningów, nie naliczał od pozwanej wynagrodzenia.

Co do podnoszonych w toku procesu przez pozwaną argumentów, iż trawa na boisku nie było odpowiednio koszona, a linie na boisku były słabo widoczne, to po pierwsze – okoliczności te nie były podstawą wypowiedzenia umowy, co wprost wynika z treści pisma pozwanej z dnia 16 listopada 2015 r. Po drugie natomiast – jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – nieodpowiednia wysokość trawy wynikała z faktu, iż pozwana nie przeprowadzała treningów w terminach wyznaczonych w umowie, niejednokrotnie odbywały się one w innych godzinach, a powodowi nie był udostępniany plan treningowy, przez co nie miał on wiedzy na kiedy boisko ma być przygotowane.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż dokonane przez pozwaną wypowiedzenie umowy nie było skuteczne, a powodowi należy się wynagrodzenie za cały okres trwania umowy najmu, bowiem – pomimo złożenia przez Lechię oświadczenia o wypowiedzeniu umowy – powód cały czas gotów był pozwanej boisko udostępniać.

Odnosząc się natomiast do wysokości należnego powodowi świadczenia, wskazać należy, że na całość dochodzonej kwoty składały się należności objęte fakturami (...) (...) na kwotę 3.780 zł; (...) na kwotę 4.140 zł; (...) na kwotę 3.780 zł; oraz (...) na kwotę 17.730 zł, przy czym pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem należności z faktury (...).

Jak już wskazywano powyżej, pozwana nie kwestionowała prawidłowości wyliczenia tych kwot, tak więc Sąd przyjął, że wszystkie kwoty objęte powyższymi fakturami są prawidłowe i – w punkcie pierwszym wyroku – na podstawie art. 659 k.c., zasądził na rzecz powoda kwotę 42.930 zł, stanowiącą sumę należności wynikających z tych faktur, pomniejszoną o kwotę 2.700 zł uiszczoną przez pozwaną w dniu 3 marca 2016 r.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., który to przepis wskazuje, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może domagać się odsetek od dnia opóźnienia. Oznacza to, że odsetki stają się wymagalne już z chwilą bezskutecznego upływu terminu świadczenia głównego. Dochodzona pozwem kwota, składa się z niezapłaconych należności w wysokości: 5.400 zł płatna do dnia 7. 12. 2015 r., 2 x 5.400 zł płatne do dnia 7. 02. 2016 r., 3.780 zł i 4.140 zł płatne do dnia 16. 04. 2016 r., 3.780 zł płatna do dnia 15. 05. 2016 r. oraz 17.730 zł płatna do 14. 09. 2016 r.

Powodowi należały się więc odsetki od dni następujących po datach płatności, to jest od kwoty 5.400 zł od dnia 8. 12. 2015 r. do dnia 2. 03. 2016 r. (z uwagi na fakt, iż powódka w dniu 3 marca 2016 r. spłaciła połowę tej kwoty), oraz od niespłaconej kwoty 2.700 zł – od dnia 3. 03. 2016 r. do dnia zapłaty, a także od kwoty 10.800 zł od dnia 8. 02. 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 7.920 zł od dnia 17. 04. 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.780 zł od dnia 16. 05. 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 17.730 zł od dnia 15. 09. 2016 r. do dnia zapłaty.

Natomiast żądanie odsetek od kwoty 5.400 zł za okres od dnia 10. 11. 2015 r. do dnia 7. 12. 2015 r. było niezasadne, ponieważ termin płatności faktury obejmującej tę kwotę, tj.(...) przypadał, jak już wskazano, na dzień 7. 12. 2015 r., dlatego też powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie drugim wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punktach III i IV wyroku na podstawie art. 98, 100 i 108 § 1 k.p.c., uznając, że powód uległ jedynie co do nieznacznej części żądania i obciążając nimi w całości pozwaną. Na koszty strony powodowej złożyła się kwota 3.600 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), oraz kwota 100 zł tytułem opłaty od skargi na orzeczenie referendarza sądowego, powiększona o kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Równocześnie, z uwagi na fakt, iż powód zwolniony był z konieczności ponoszenia opłaty sądowej od pozwu w kwocie 2.147 zł, kwotę tę nakazano ściągnąć od pozwanej na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

$z/.$

1. (...)

2. (...),

3. (...)